

figyelembe a törvényt, minden hagyományos, emberek által kigondolt, kiüresedett és lényegét veszített szabály, szokás, írás és beszéd e természetes táplálási folyamat ellen dolgozik, mert „csak” az eredő folyamatot, a Föld életét szolgálja. Legtöbbször még azt sem, mert egy abnormálisan felépített, mindent és mindenkit értelmetlenül tékozló, pusztító, emberinek alig nevezhető életvitel a Földet is folyamatos, szükségtelen alkalmazkodásra kényszeríti.

De mindez újra csak szöveg, ha a kenyér mellett már a befogadott „Isten Igéje” sem a valódi táplálék, hanem hamisított.

Dobogókő, 2018. Napisten hava

DEBRECENI ZSUZSA

MEGEMLEKEZÉS A GONDVISELÉS TÖKÉLETESSÉGÉRŐL...

Tizenhárom évi mindenféle kezelés, gyógy mód, terápia, injekció, gyógyszer ellenére annyira tönkrement a jobb térdem, hogy nem volt más hátra, csak a térdprotézisműtét. Önmagában nem hangzik tragikusnak, ha az ember 73 éves korára elkopik, és lehet rajta segíteni egy műtéttel. A nagy gond az volt, hogy akkor már igen régen ápoltam a férjemet, Lajost. Lajos 20 éve kapott agyvérzést, ami féloldali bénasággal és motoros afáziával járt, vagyis alig tudott beszélni. Írni, olvasni „elfelejtett”. Persze voltak mobil évek is, amikor háromágú bottal tudott járni. De teltek az évek, és hat éve egyszer összecsukszott, maga alá gyűrve a bokáját, és az eltört. Akkor majdnem meghalt, de a gondos orvosi kezelés, az én otthoni gondos ápolásom és - természetesen nem hagyhatom ki - a Jóisten segítségével, sokak imájával, visszatért az életbe. Kórusunk, zenekarunk és a közösségek, amelyekbe járok, sokat imádkoztak. Ezután a törés után többé már nem tudott lábra állni, így tovább ápoltam. Kis segítséggel felültem az ágyba, és eléje tettem kisasztalon az ételt, amit egyedül el tudott fogyasztani.

Ez így ment tavaly májusig, amikor is egy ilyen ebéd közben leesett az ágyról. Megröntgenezték, de nem tört el semmi, ezért hazaadták. Nagy fájdalmi voltak, se nem evett, se nem ivott - úgy éreztem, hogy megint az örökkévalóság kapujában van. Az imák folytatódtak, de nem konkrét kérés volt, hanem csak a Jóisten erejének kérése. Kb. egyhetes válságos helyzet után pap barátom ellátta Lajost a betegek szentségével. Ez a szentség vagy az utolsó út megtételében segít, vagy a gyógyulásban. Hát ez utóbbi történt, mert Lajos aznap már engedte felülteni magát, mert enyhültek a fájdalmi, és ülve tudott enni-inni, és így visszatért a

„földi” életbe. Segíteni már nem tudott a felülésben, és így nekem kellett vízszintesből felültetnem függőlegesbe. Sokszor úgy éreztem, hogy ez már meghaladja fizikai képességeimet.

Barátaim, rokonaim, ismerőseim már évek óta kérdezték, hogy miért nem adom be Lajost egy ápolási intézménybe, hiszen én fogok tönkremenni. Úgy éreztem, amíg bírom, csinálom; az oltár előtt 44 éve ezt fogadtam meg: semmiféle bajában őt el nem hagyom. Még egy oka volt annak, hogy ne adjam be ápolási intézménybe: ő nem tudta megmondani, hogy mi a baja, mit akar. Én is csak barkochbával találtam ki 80-90%-ban. Lajos „jó” beteg volt. Én csak KÖSZÖNÖMÖT, PUSZIT és SIMOGATÁST kaptam tőle. Valószínű, hogy ez adott erőt ehhez a sokéves, különben valóban nem könnyű szolgálathoz: az a szeretet, amit adtunk egymásnak, és természetesen Isten áldása a házasságunkon.

Hát ebben a kritikus helyzetben KELLETT megcsináltatnom a térdemet. Két hónapon keresztül kerestem MEGFELELŐ éjjel-nappali ápolót, de nem találtam. Nem részletezem, de Lajoshihoz speciális ápoló kellett volna, és valaki ezért, más valaki azért nem felelt meg. Végül valaki ajánlott egy olyan otthont, amely az illető szerint megfelelt Lajosnak. Megnéztük az otthont, és valóban minden kérdésemre azt mondták, hogy „igen, megoldható, igen, az is megoldható, igen, ezért vagyunk”.

Mivel szorított a határidő - február 6-án kellett bevonulnom, 7-re volt kitűzve a műtétem -, kénytelen voltam dönteni. Lajossal is megbeszéltem, hogy két hónapra beviszem őt, amíg túl leszek, és felépülök a műtéttől. Ő megértette, elfogadta. Egyébként ő ilyen volt, hogy mindent elfogadott. Természetesen a bevonulás előtt most is kértem részére a betegek szentségét, azután január 29-én, hétfőn levitettem mentővel a pátyi LEVENDULA otthon ápolási osztályára. Mondhatom, hogy JOBB helye volt ott, mint itthon - egy dolgot kivéve, hogy én nem voltam vele -, de én már fizikailag nem tudtam őt emelgetni.

Február 5-én, hétfőn voltam ott utoljára, amikor már második napja csak aludt. 6-án kellett bevonulnom a klinikára, ahol 1 óra körül végeztem a felvétellel, amikor is orvosom azt mondta, hogy bocsánat, de nem másnap, szerdán, hanem csak pénteken lesz a műtétem. Mondtam, semmi probléma, én ráérek. Így két napra hazajöhöttem, s azonnal mentem ki Pátyra. Fél 3-ra értem ki. Lajos kb. negyed órával előbb aludta át magát az Örökkévalóságba. Így elbúcsúzhattam tőle, mindent megköszöntem neki. A 44-46 évet, a négy csodálatos gyereket. Azt, hogy 20 évi betegség után 86 évet megélt, közelebb a 87-hez. És ott lehettem vele kettesben, ill. hármassal a Jóistennel, akinek szintén csak hálát adhattam mindenért. Azért is, hogy Lajos szenvedés nélkül aludta át magát az Örök Hazába. Ő

sem szenvedett, és nekem sem kellett néznom a szenvedését, mert nagyon nehéz az embernek látni a szeretnének szenvedését. Óriási BÉKÉVEL jöttem el. Így hát „lezárt” élet volt.

Amikor két nap múlva visszamentem a klinikára, mondtam az orvosomnak, hogy nem ő, hanem a Gondviselés „rendezte” át a műtét idejét, hogy én ott lehessek, és elbúcsúzhassak Lajostól. Felállt, átölelt, megpuszította.

Egyelőre nem éget a gyász, az egyedüllét, mert fantasztikus béke van bennem. Életemet ugyanúgy élem, mint már évek óta - a Szentlélek szeminárium óta -, úgy, hogy reggeleimet az igeliturzikus naptárban lévő bibliai helyek olvasásával kezdem, s a reggeli imámmal fejezem be. Alábbi imámat nem tartom magaménak, bár én írtam. Még a szeminárium ideje alatt született, sok-sok hónap alatt, és egyszerűen úgy érzem, hogy a Szentlélek „súgott”. Az első mondatát mástól olvastam, egy bizonyos T. F.-től, aki az egyik legjobb barátom, és mindenképpen példaképem. De a többit a Szentlélek sugallta. Ahogy jött egy-egy gondolat, hozzáírtam. Idemácsolom ezt az imámat, mert jó lenne, ha minden kérése, gondolata, mondata minden nap megvalósulna.

Reggeli ima:

„Jöjj, Szentlélek Úristen! Segítsd megoldani problémáimat!” Tölts be szeretetteddel, bölcsességeddel, és azokat is, akikért imádkozom!

Uram, adj erőt a mai nap kihívásaihoz!

Mindenben a Te tanításod

szerint döntsék és cselekedjenek!

Mindenben a Te szemekkel, szíveddel

nézzek és lássak! A Te békéd

erejében legyek türelmes és derűs!

A Te nevedben tudjak másokért

élni, másoknak segíteni! A Te erődben

– Veled kézen fogva – teljesítem

fogadalmaimat, amiket másokért

ajánlok fel! Ne legyek sértő,

bántó, még véletlenül se! Add,

Uram, hogy szeretni tudjam azt is,

aki nem szeretetreméltó! Ments

meg, Uram, a depressziótól! Minden

körülmények között ismerjem fel

akaratomat, és adj erőt hozzá, hogy

azt el is tudjam fogadni! Ne aggódalmaskodjak,

elég a napnak a maga

baja – egy naphoz pedig mindig

kapok elég erőt Tőled! Add, Uram,

hogy képes legyek arra, hogy ne

ítéljek el, ne vessek meg másokat!

Add, hogy úgy szeressek, hogy

lássák: tanítványod vagyok! Légy

velem, légy bennem, hogy tudjak

szeretve szolgálni! Adj, Uram, erőt

*a kísértések legyőzéséhez! Halottaimat
fogadd be Örök Hajlékodbá!
Hála Neked, Uram, mindenért!
Ámen*

BABITS MIHÁLY

KARÁCSONYI ÉNEK

Mért fekszel jászolban, ég királya?

Visszasírsz az éhes barikára.

Zenghetnél, lenghetnél angyalok közt:
mégis itt rídogálsz, állatok közt.

Bölcs bocik szájának langy fuvalma
jobb tán mint csillag-űr szele volna?

Jobb talán a puha széna-alom,
mint a magas égi birodalom?

Istálló párája, jobb az neked,
mint gazdag nárdusok és kenetek?
Lábadhoz tömjén hullt és arany hullt:
kezed csak bús anyád melléért nyult...

Becsésnek láttad te e földi test
koldusruháját, hogy fölvetted ezt?
s nem vélted rossznak a zord életet?
te, kiről zengjük, hogy ’megszületett’!

Szeress hát minket is, koldusokat!
Lelkünkben gyujts picit gyertyát sokat.
Csengess éjünkön át, s csillantsd elének
törékeny játékunkat, a reményt.

**Minden Kedves Olvasónknak békés, áldott
Karácsonyt kívánunk!**